

Og så noterede jeg mig, at det lykkedes hr. Villy Søvnal og hr. Keld Albrechtsen at holde engagerede indlæg her uden at forholde sig til det, som jo for mange af os andre er hovedsagen, nemlig den afskyelige trussel mod naboer og mod hele verden, som kemiske og biologiske våben i en diktator som Saddam Husseins hænder repræsenterer. Men det kan vi andre altså ikke bare springe hen over, og vi agter heller ikke at gøre det, for vi ville svigte, hvis vi gjorde det.

Så vil jeg gøre en enkelt bemærkning om den ny udvikling, der jo er sket, mens vi har drøftet dette så intenst i det sidste døgn:

FN's generalsekretær har meddelt, at han agter at rejse til Bagdad på fredag og føre forhandlinger med den irakiske ledelse weekenden over, at han rejser med udgangspunkt i en enighed mellem de fem permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet, og at han rejser med det sigte at afprøve alle muligheder for at finde en diplomatisk-politisk løsning på dette problem – som jo forlængst burde være fundet, fordi man forlængst har forpligtet Saddam Hussein til at åbne for FN-inspektion.

Jeg synes, det er glædeligt, at FN's generalsekretær kan rejse til Bagdad med udgangspunkt i en enighed mellem de fem permanente medlemmer. Og jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg finder, at dette er et meget godt udtryk for, at det pres, som blandt andet, men først og fremmest, bygger på den mulighed for militær magtanvendelse, som tegner sig, er begyndt at give resultater.

Men lad mig ikke lægge skjul på, at det vil være en ufravigelig betingelse for en løsning, at princippet om FN-inspektørernes fulde, uhindrede og ubegrænsede adgang til at inspicere, hvor og hvornår UNSCOM ønsker det, skal opretholdes. Og jeg vil citere generalsekretæren: »Det er mit håb, at vi kan nå en diplomatisk løsning, der vil sikre den fulde gennemførelse af Sikkerhedsrådets resolutioner.«

Det er også regeringens håb, at dette forsøg på at finde en løsning kan lykkes, for når denne rejse på det højst mulige FN-niveau nu finder sted, får Irak endnu en reel mulighed for at vælge mellem en fredelig løsning på folkerettens grund og en konflikt med omverdenen, men ansvaret for det valg, som Irak træffer, er Iraks eget.

Formanden:

Korte bemærkninger fra hr. Villy Søvnal og hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg vil knytte en enkelt kommentar til Kofi Annans rejse, som jeg synes utrolig tydeligt trækker op, hvad problemet er:

Den amerikanske FN-ambassadør, Bill Richardson, sender Kofi Annan af sted med følgende hilsen: »Vi ønsker ham det bedste på missionen, men vi forbeholder os ret til at være uenige, hvis konklusionen på rejsen ikke er i overensstemmelse med Sikkerhedsrådets resolutioner og vore egne nationale interesser.«

»Vore egne nationale interesser« – det er jo her, det kommer, for det er dér, bruddet ligger: Ifølge Ritzau – hvis USA's ambassadør ellers er rigtigt citeret, og det er han formentlig – dikterer USA.

Det drejer sig altså ikke blot om resolutionerne, men også om USA's egne interesser. Men hvor er vi henne i verdenssamfundet, hvis USA's interesser definerer, hvordan verdenspolitikken skal tilrettelægges? For det er jo det, det drejer sig om, i denne meget præcise diskussion.

Og må jeg så ikke godt have mig frabedt, at vi bare vil sidde med korslagte arme og kigge på Saddam Hussein? For det synes jeg er en fornærmelse ikke alene mod SF, men f.eks. også mod den svenske position.

Mener udenrigsministeren virkelig, at det, at svenskerne har valgt en anden vej, betyder, at svenskerne bare sidder med korslagte arme og kigger på det, Saddam Hussein gør? Risikerer udenrigsministeren ikke at komme i voldsom clinch med et nordisk naboland? Er det ikke fornærmende?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Man må jo sige, at det er helt i overensstemmelse med den nye krigeriske udenrigspolitik, som denne regering har anlagt, at regeringen og ministeren i sine svar vælger princippet om, at det bedste forsvar er et godt angreb. For i stedet for at besvare de spørgsmål, som jeg stiller ministeren, begynder han at angribe mig ved at hævde, at vi har ikke bekymret os om problemet med Saddam Husseins skyld.